

Cafarnaüm / Capharnaüm

Direcció: **Nadine Labaki**

Països: Líban, EUA (2018)

Festival de Cinema de
la Mediterrània i del Llevant

Fitxa tècnica

Guió Nadine Labaki (història: Labaki Jihad Hojeily) **Fotografia** Christopher Aoun **Interpretació** Zain Al Rafeea, Yordanos Shiferaw, Boluwatife Treasure Bankole, Kawthar Al Haddad, Fadi Kamel Youssef, Cedra Izam, Alaa Chouchnieh, Nadine Labaki, Nour el Husseini, Elias Khoury **Durada** 120 min **Gènere** Drama **Llengües** Àrab amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Una faula política contemporània que se centra en un nen que intenta rebel·lar-se contra la vida que se li ha imposat. (filmaffinity.com)

Crítica

2018.05.19 - CANES 2018: La càmera de Nadine Labaki penetra en les barriades de barraques de Beirut per explicar-nos la punyent història de supervivència d'un nen que no va demanar néixer

L'escena d'obertura de *Capharnaüm*, tercer llargmetratge de la libanesa **Nadine Labaki**, presentat a concurs en el 71è Festival de Canes, és bastant terrible: un nen de 12 anys, condemnat a cinc anys de reclusió per haver apunyalat "un fill de puta", com ell diu, és portat emmanillat davant el jutge. Quan Zain alça la seva mirada clara i increïblement lúcida per fer la seva declaració davant del magistrat amb un vocabulari d'adult, no hi ha cap mena de vacil·lació en la seva veu: desitja atacar els seus pares per haver-lo portat al món. Aquest personatge, que ja no abandonarem, està formidablement interpretat per **Zain Al Rafeea** (l'existència del qual s'assembla bastant a la seva, com la de tots els actors reclutats als carrers de Beirut que formen l'elenc, francament extraordinari) i portarà tot el pes de la pel·lícula i de la situació que descriu. Calen unes condicions de vida realment espantoses per treure a una criatura tota alegria de viure. La criatura és ignorada per tothom, fins i tot l'Estat.

La pel·lícula es proposa a partir de llavors explicar-nos com hem arribat fins aquí. De consternació en consternació, constatem primer el tipus de pares indignes que són Souad i Selim, fins i tot en un barri popular com aquest, on tots els nens són deixats de la mà de Déu excepte uns quants que van a l'escola. Aquí comprovem l'absència total d'amor amb què exploten la seva progènie (per a mostra, la part en què manipulen estupefaents), convertint els fills en pàries. Per molt que diguin que Sahar podrà menjar el que vulgui quan trobi un marit, tremolem davant la imaginació d'una esposa de 30 anys a partir d'aquesta criatura de tot just 11 anys. Per a Zain, que ha fet tots els possibles per ajudar la seva germana a amagar que "ja era una dona", aquesta separació punyent s'emporta l'últim fragment de nen que li quedava dins.

El seu errar el porta, amb autobús, a un parc d'atraccions. Allà coneix Rahil (**Yordanos Shiferaw**), una etiop sense papers que neteja allà i faria el que fos pel seu nadó Yonas (que porta a la feina en secret, amagat en una bossa). Al seu costat, Zain creu entreveure una vida de família gairebé "normal", en el si de la qual l'amor existeix, almenys. Tot d'una, Rahil també desapareix i serà amb el petit espavilat i el nadó (del qual Zain s'ocupa millor que un adult, amb una tendresa i una determinació commovedores) amb qui passarem la resta de la pel·lícula: veient-los sobreviure dia rere dia amb penes i treballs a la ciutat de les barraques. Quan els tanquen sense pietat l'última porta, la de l'allotjament precari de Rahil, i s'enfonsa el somni de Zain d'anar amb Yonas a Suècia fent-se passar per dos germans emigrants, el Cafarnaüm social, moral i humà que és la seva situació esdevé un carreró sense sortida i obliga Zain a prendre una decisió horripilant.

L'implacable destí de Zain està molt ben escrit i presentat en un univers precari fotografiat magistralment (les vistes en picat són especialment impactants) que, sens dubte, obeeix a un prisma maniqueu. Tant és així que el noi (igual que tots els altres nens del film) resulta, com no podia ser d'altra manera, irresistible. I és que la qüestió dels drets humans i, en particular, la dels drets dels infants no permet cap terme mitjà i no podia representar-se, sens dubte, sinó en una pel·lícula que tracti de trencar-nos el cor.

Bénédicte Prot – cineuropa.org

Organització:

En conveni amb: